

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרחצ

ערב שבת קודש פ' חוקת, ט' תמוז ה'תשע"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" מארייט"א מלכה תחילת
נולדה למזל טוב ביום י"ט סיון,
ה' תהא שנת עת הגאולה
"יה"ר מהשי"ת שייגדלה ביחד עם זוג' תי'
לתורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך הרחבה"

ולזכות

אחיות' החיילות ב"צבאות השם" איטא ואסתר תחילת
הוריהם

הרה"ת ר' שניאור זלמן יששכר געצל הכהן וזוגתו מרת חי' מושקא שיחיו
ראזענפעלד

זקניהם

הרה"ת ר' יוסף הכהן וזוגתו מרת רחל לאה שיחיו ראזענפעלד
מרת מרים שתחי' לאבאקאווסקי

*

נדפס ע"י

מתפללי בית הכנסת "בית מנחם - פיקא בולווארד"
לאס אנדזשעלעס, קאליפארניע
שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליב ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

מ"ב-י"ג תמוז לגאולה השלימה / משיחת ש"פ חוקת ז' תמוז התש"ו

7 זמן הגאולה

לקיים הוראות הנשיא / פרשת השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

לנצל את הקיץ בשלימות / הוראות למעשה בפועל

14 כתב יד קודש

התקשרות רבי וחסידיים / צילום נדיר מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת י"ב תמוז הש"ת

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי'

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

זה מונן או אפי' דיא וזעט השנין פריער ניס גיהאט
 קיין שיכות צוט רבי'ן ט"מ קענען זיי אויך איצטער
 הערין דעס רבי'נס חסידים, ואין שינוי כלל, אויב יע
 א שינויאז למעליוחא כמבאר באגה"ק, מצד דעס רבי'ן
 במד"כ שר' חנינא בן דוסא העט גיוואלט עפעס בריינגען
 אין ירושלים, אך לא הי' לו מה להביא כי הי' עני, וראה
 אבן גדולה אך לא יכל להרימה, ובאו אליו מלאכים ואמרו
 לו טהט יביאו אח האבן, אך בתנאי אז ער זעל צואלייגין
 א פינגער, ולכאוי א"מ דממ"נ וי"א באלד אז סוף סוף
 האבין זיי דען דעס גיבראכס, איז וזעט דארף מען זיין
 פינגער, אך כן הוא הכתוב אז מלי"גס צוא איין פינגער
 העלפט מען בריינגען דעס שטיין (דעס לב האבן) און מקדיש
 זיין עס, או קדוה"ג או לכה"פ קדושת דמים, ובפרט בהתקטר
 בהתקשרות דרבי עם חסידים, שע"י עבודה העט דער רבי הע
 העלפין, כי הרי יותר ממה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה
 להניק, וטבע הטוב להיסיב, רק טעורין מקודס עבודה, ואין
 העלמות והסווייט, און-מקען דעס היינס מצרגין און איבער
 מצדין, נאר אז מקען סען היינס צוא העט דארף מען אפ
 לייגין אויף מארגין.
 הען איינער איז מקדיש אבר שהנשמה תלוי' בו
 נעשה כולו קדוש, ויש לכאר זכ בכ' אופנים, א, שהקדושה
 מה שהוא הקדיש הוא רק אבר א', רק מכיון שזאכר הלוה
 הוא אבר שהנשמה תלוי' בו, און איז פאר בונדין עם כללות
 הבהמה, ע"כ בדרך נמילא מתפסח הקדושה על כולל אופן
 ב', אטד כשמקדיש אבר שהנשמה תלוי' בו, הי"ז במילא כאלו
 מקדיש בפירוש כל הבהמה, ואף שאומר מפורש שמקדיש רק
 האבר הזה, אינו כלום, והי"ז ברובמת האומר הרני נזיר
 ע"מ שלא אקריב ג' קרבנות, הי"ז מחויב בהקרבנות, דכיון
 שנעשה נזיר הר"וא-בהגלג-מהגלג-באלו הקרבנות שהנזיר
 מחויב בהם, ואין בכחו להתנות שיהי' פסור, וכ"ה במקדיש
 אבר דהנזיר תלוי' בו, הי"ז כהקדושת בפירוש אה כולה, ורה
 טאמר שמקדיש רק אבר זה אין בכחו להעקיע את קדושת הבה
 הבהמה, הואיל וכטהקדושה הקדיש במילא את כולה,
 וכ"ה בהתקשרות דרבי וחסידיים, אשר זעלזכר שהנשמה
 תלוי' בו, בין מצד דעס רבי'ן ווארים דער העט איז
 גיקומען עם פרעגין, ענין רוחני או גשמי, הרי אין זה
 האילע דער רבי העט זיך באשעפטיקט דער מיס, כ"א מצד
 נשמתו העט ער העט א-א-ש-קדיש, א"כ זהו ענין שהנשמה

1) (טלזורה כן זאגען די קש"ת ירידן 8: זוגן)
 2) (וזעט צענדלין טע"א צדיני'
 3) (זה פולל חזיר

וכן הוא בהתקשרות דרבי וחסידיים, אשר זהו באבר שהנשמה תלוי' בו, בין מצד דעס רבי'ן, ווארום דער וואָס איז געקומען עם פרעגן ענין רוחני או גשמי, הרי אין זה ווייל דער רבי האָט זיך באשעפטיקט דערמיט, כי אם מצד נשמתו וואָס ער האָט, אם כן זהו ענין שהנשמה תלוי' בו.

התקשרות רבי וחסידים

בעמדנו בין ימי הגאולה ג' ו"ב-י"ג תמוז, הבאנו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת י"ב תמוז ה'שי"ת (נדפס בשיחות קודש ה'שי"ת ע' 106 ואילך)

פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

מכל הנ"ל מובן אז אפי' די וואָס האָבן פריער ניט געהאַט קיין שייכות צום רבי'ן, מכל מקום קענען זיי אויך איצטער ווערן דעם רבי'נס חסידים, ואין שינוי כלל. אויב יע אַ שינוי, איז למעליותא כמבואר באגה"ק.

מצד דעם רבי'ן טוט זיך דאָס אַזוי, נאָר מ'דאַרף אַליין אויך עפעס טאָן, כדאי' המעשה במד"ר (קה"ר) שר' חנינא בן דוסא האָט געוואָלט עפעס בריינגען אין ירושלים, אַך לא הי' לו מה להביא כי הי' עני, וראה אבן גדולה אַך לא יכל להרימה, ובאו אליו מלאכים ואמרו לו שהם יביאו את האבן, אַך בתנאי אַז ער זאָל צולייגן אַ פינגער.

ולכאורה אינו מובן, דממ"נ וויבאלד אַז סוף סוף האָבן זיי דאָך דאָס געבראַכט, איז וואָס דאַרף מען האָבן זיין פינגער? נאָר די כוונה איז אַז מ'לייגט צו איין פינגער העלפט מען בריינגען דעם שטיין (דעם לב האבן) און מקדיש זיין עס, או קדושת הגוף או לכל הפחות קדושת דמים.

ובפרט בההתקשרות דרבי עם חסידים, שע"י עבודה וועט דער רבי העלפן, כי הרי יותר ממה שהעגל רוצה לינק הפרה רוצה להניק, וטבע הטוב להיטיב, רק שצריך מקודם עבודה, ואין העלמות והסתרים.

מ'קען דאָס טאָן היינט, מאָרגען און איבער מאָרגען, נאָר אַז מ'קען דאָס טאָן היינט צו וואָס דאַרף מען אַפלייגן אויף מאָרגען.

ווען איינער איז מקדיש אבר שהנשמה תלוי' בו נעשה כולו קדוש. ויש לבאר זה בב' אופנים:

(א) שהקדושה מה שהוא הקדיש הוא רק אבר א', רק מכיון שאבר הלזה הוא אבר שהנשמה תלוי' בו, און איז פאַרבונדן עם כללות הגוף, ע"כ בדרך ממילא מתפשטת הקדושה על כולו (ולכאורה כן משמע הל' בש"ס. ערכין ד: ושם).

(ב) כשמקדיש אבר שהנשמה תלוי' בו, הרי זה במילא כאילו הוא מקדיש בפירוש כל הבהמה (ובש"ס מפרש טעמי' דדיני'). ואף שאומר מפורש שמקדיש רק האבר הזה, אינו כלום, והרי זה בדוגמת האומר הריני נזיר על מנת שלא אקריב ג' קרבנות, הרי זה מחויב בהקרבנות, דכיון שנעשה נזיר הרי זה כולל חיוב באלו הקרבנות שהנזיר מחויב בהם, ואין בכחו להתנות שיהי' פטור. וכן הוא במקדיש אבר שהנשמה תלוי' בו, הרי זה כמקדיש בפירוש את כולה, ומה שאמר שמקדיש רק אבר זה אין בכחו להפקיע את קדושת הבהמה, והואיל וכשהקדישה הקדיש במילא את כולה.

המשך הפענוח בסוף עמוד הבא.

מיי"ב-י"ג תמוז לגאולה השלימה

בכרשת חוקת מדובר אודות המעמד ומצב דבני"ו בסוף שנת הארבעים, ש"כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ", מעין ודוגמא והכנה לשלימות הכיבוש והכניסה לארץ עשר אומות בגאולה ● לאחר מלאות ארבעים שנה להסתלקות בעל הגאולה הרי בודאי ובודאי ש"כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ", לארץ ישראל בשלימותה ● משיחת ש"פ חוקת, ז' תמוז ה'תש"נ - מוגה

בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה, גאולה דכל ודכלל ישראל - הרי בודאי שגאולה זו קשורה ושייכת ביותר לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

ובפשטות - שמגאולת כ"ק מו"ח אדמו"ר בי"ב-י"ג תמוז⁵ באים תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובפרט שלפני עשרות שנים הכריז כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לאלתר לגאולה" (כיון שישנו כבר "לאלתר לתשובה")⁶, והודיע שכבר סיימו כל עניני העבודה, ולא נשאר אלא לצחצח הכפתורים⁷, ולעמוד מוכנים - "עמדו הכן

א. [.] בהאמור לעיל ניתוסף הדגשה תירה בשייכות לתוכן הזמן שבו קורין בתורה פרשת חוקת' - בחודש תמוז, חודש הגאולה דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בי"ב-י"ג תמוז:

כל עניני גאולה קשורים ושייכים לגאולה האמיתית והשלימה - "כיון דשם גאולה עלה"². ועאכו"כ בגאולה של נשיא הדור, "שנשיא הדור הוא ככל הדור כי הנשיא הוא הכל"³, ונשיא של דור זה, דור האחרון של הגלות שהוא דור הראשון של הגאולה, ובפרט ע"פ דברי נשיא הדור, בעל הגאולה, במכתבו הידוע לחגיגת י"ב תמוז הראשונה⁴: "לא אותי

(1) ראה של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצז, א). "היום יום" ב' חשון. ובכ"מ.

(2) פרש"י מגילה יז, ב.

(3) פרש"י פרשתנו כא, כא.

(4) אג"ק שלו ח"ב ע' פ'. וש"נ - ונדפס כמ"פ בקונטרס בפ"ע. ובהוצאה מיוחדת זה-עתה.

(5) בשנת תרפ"ז - שיסימנה (בפי החסידים) "פרזת", "פרזות תשב ירושלים" (זכרי' ג, ח).

(6) אג"ק שלו ח"ו ס"ע תל. וש"נ.

(7) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

כולכם⁸ – לקבל פני משיח צדקנו.

וענין זה מודגש גם בפרשת חוקת שקורין בכמה שנים בשבת שמיני' מתברכין ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז⁹ – שבה מדובר אודות המעמד ומצב דבני' בסוף שנת הארבעים, ש"כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ"^{9*}, כולל גם הכיבוש והכניסה לארץ עמו ומואב שטיהרו בסיחון, מעין דוגמא והכנה לשלימות הכיבוש והכניסה לארץ עשר אומות בגאולה האמיתית והשלימה.

ויש לומר, שעבודתו של בעל הגאולה די"ב-י"ג תמוז בהפצת התורה והמעיינות דפנימיות התורה חוצה, ובפרט לאחר י"ב-י"ג תמוז, שניתוסף ביותר וביותר בהפצת התורה והמעיינות חוצה בכל קצוי תבל, גם בחצי – ומחצי כדור התחתון, עד לתחתון שבחצי הכדור התחתון עצמו, היא, מעין ודוגמא והכנה לשלימות גילוי המוחין. בתורתו של משיח, שילמד פנימיות התורה לכל העם¹⁰, "סודי טעמי ומסתור צפונותי"¹².

וכל זה הוא בהדגשה יתירה בשנה זו – לאחר מלאות ארבעים שנה להסתלקות בעל הגאולה שבהם הולך וניתוסף בהפצת התורה והמעיינות חוצה בעילוי אחר עילוי, ועד לאופן ש"נתן הוי' לכם לב לדעת ועינים לראות

(8) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט.

(9) ובקביעות שנה זו – בשבעה בתמוז, שישנה כבר השלימות דשבעה ימים רצופים הכוללים כל ימי השבוע, וכסדרם, מיום ראשון א' תמוז עד ליום השבת ז' תמוז. – ולהעיר, שהשלימות דז' ימים קשורה גם עם כללות החודש – שמקדשין הלבנה (הקשורה עם החודש) לאחר ז' ימים מהמולד (סידור אדה"ז לפני "קדוש לבנה". וראה שער הכולל פל"ג ס"ב. וש"נ).

(9*) פרש"י פרשתנו כ, כב.

(10) ראה לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.

(11) פרש"י שה"ש א, ב.

(12) ראה ד"ה אל תצר את מואב במאמרי אדה"מ דברים ח"א (ע' טז ואילך) ששלימות הברור דג' ראשונות קשור עם גילוי פנימיות התורה.

ואזנים לשמוע¹³, השלימות דג' מוחין חב"ד¹⁴, הרי בודאי ובודאי ש"כולם שלמים ועומדים להכנס לארץ", לארץ ישראל בשלימותה, ארץ עשר אומות.

ובזה נכללת גם העמידה בתוקף על שלימות הארץ שכבר נתן הקב"ה בידם של בני' בפועל ממש¹⁵ – עי"ז שיודעים ומכריזים בגלוי לעין כל (גם לאומות העולם) ש"כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים"¹⁶, ובפרט שגם בלא"כ יודעים זאת אומות העולם בעצמם, ועד שהם בעצמם קורין לשטח זה של כדור הארץ בשם "ארץ ישראל", ולא רק "ארץ ישראל", אלא "ישראל" (כפי הנקרא באופן רשמי בכמה ארצות ממשלות דאוח"ע), ישראל – ע"ש "כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ותוכל"¹⁷; והעמידה בתוקף על שלימות הארץ הקשורה בשלימות התורה והעם – נעשית גם ההכנה המתאימה לירושת כל ארץ ישראל שהבטיח הקב"ה בברית בין הבתרים (עשר אומות), מתוך מנוחה, דרכי נועם ודרכי שלום.

ב. ולסיים בענין מעשה, והרי המעשה הוא העיקר¹⁸, ו"מפקחין על צרכי ציבור בשבת"¹⁹:

יש לעורר ע"ד ההכנות המתאימות לחגיגות ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז בכל מקום

(13) תבוא כט, ג.

(14) ראה סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 201. ועוד.

(15) נוסף על ההבטחה "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", "אמירתו של הקב"ה כאילו היא עשוי" (לך לך טו, יח ובפרש"י).

(16) להעיר, שפסוק זה הוא במזמור שמתחילים לאומרו בי"ב תמוז שנה זו – שבו נעשית השלימות דק"י שנה להולדתו של בעל הגאולה (י"ב תמוז תר"ם – י"ב תמוז תש"נ), ומתחילה שנת הקי"א, ואז מתחילים לומר מזמור קי"א (ע"פ המנהג לומר המזמור המתאים למספר השנים, ששייך גם לאחר ההסתלקות (ראה לקו"ש חכ"ח ע' 268. וש"נ)).

(17) וישלח לב, כט.

(18) אבות פ"א מ"ז.

(19) ראה שבת קנ, א. וש"נ.

– מה התועלת בזה, כאשר "אתם המעט מכל העמים"⁹, ובעולם סביב ישנם שבעים אומות שהם ריבוי עצום בכמות בערך להכבשה אחת¹⁰.

ובסגנון אחר: מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ד"יפוצו מעיינותיך חוצה", ובמיוחד – בקירוב הגאולה האמיתית והשלימה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר?! אמנם זוהי עבודה מאוד גדולה ונעלית – אבל צריכים לכאורה להתחשב – טוען הוא – עם העולם!

והמענה על-זה הוא: העולם כבר מוכן ("שויץ צוגעגרייט, פארטיק")! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי – באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה כפי שזה מלובש בכלים דלבושי הטבע – יראה איך שהעולם, טבע העולם ואומות העולם מסייעים לו בעבודתו.

אפילו, פעם (כאשר היו מניעות ועיכובים) ה' הסדר אצל החסיד, שמצבו הוא, ובמילא אמר, "ביטול אידיאָט"; עאכו"כ עכשיו, כאשר כו"כ מהמניעות ועיכובים אינם [וכאמור לעיל, שגם במדינה ההיא נעשו שינויים גדולים לטוב], ואדרבה – בעולם עצמו רואים את הנסים ונפלאות שמתרחשים בפרט בשנים האחרונות [שנת ניסים, ושנת אראנו נפלאות] – כבר הגיע הזמן, שהגם שצריך להיות ענין שלמעלה ממדידה והגבלה – נסים ונפלאות, עד לנסים ונפלאות דגאולה האמיתית והשלימה – ה"ז חודר גם בטבע העולם, שהעולם עצמו מסייע לצמיחת הגאולה [כפי ש"פרח מטה אהרן" פעל בטבע המטה, שתהי' צמיחת הפירות בדרך הטבע].

וע"ד כפי שה' ביציאת מצרים – שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹¹ – שנוסף על הנסים שהיו אז, הרי ה' "וינצלו את מצרים"¹², באופן כזה שהגם שזה התחיל בדרך נס, הביא זה לכך שהמצרים בעצמם סייעו בזה לבני', ונתנו יותר מכפי שביקשו¹³. עאכו"כ בהגאולה האמיתית והשלימה – כאשר יהיו נפלאות אפילו בערך להנפלאות דיצי"מ¹⁴, יהי' זה גם כן באופן כזה שהעולם וטבע העולם עצמו יסייע לכך.

ג. ובנוגע לפועל:

בבואנו מג' תמוז לקראת ואל תוך ימי הגאולה די"ב-י"ג תמוז – שבכל שנה ושנה (שנה – שכולל כל שינוי הזמן¹⁵) ניתוספת עלי' בזה – צריך כאו"א להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ובאופן של זריזות, ומתוך ההכרה – שהעולם עצמו יסייע ליהודי בעבודתו.

ובמיוחד – בעמדנו בזמן הקיץ – כשילדים הולכים למחנות-קיץ, צריכים להשתדל שילדים יהודים ילכו למחנות קיץ המיוסדים על חינוך הכשר ועל טהרת הקודש; ואלו שעוסקים בחינוך הילדים – צריכים לראות שזמן הקיץ ינוצל בתכלית השלימות ובתכלית הזריזות, לנצל כל רגע פנוי להוסיף בעצמו ולהוסיף בהילדים בכל עניני יהדות, מתוך חיות ושמחה.

(משיחות יום ה' פ' קרח, בדר"ח תמוז וש"פ קרח, ג' תמוז ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית*)

(9) ואתחנן ז, ז.

(10) תנחומא תולדות ה. אסת"ר פ"י, יא. פס"ר פט, ב.

(11) מיכה ז, טו.

(12) בא יב, לו.

(13) ראה פרש"י שם, ממכילתא עה"פ.

(14) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

(15) רמ"ז לזח"ג רעז, ב. שרש ישע ערך שנה.

עבוה"ק ח"ד פ"ט. וראה אוה"ת מקץ שלח, סע"א.

תתקעו, א.

(*) התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

לנצל את הקיץ בשלימות

א. [.] מזה ישנו גם לימוד מיוחד בהעבודה דהפצת המעיינות חוצה, שנתרחבה עד באופן שלא בערך ע"י ולאחר הגאולה דג' תמוז ו"ב-ל"ג תמוז:

[.] לכל לראש צריך יהודי להיות במצב ד"יפוצו" – מציאותו צריכה להיות מציאות ("באשטיין פון") ד"יפוצו", מציאות שמפיצה אלקות, ובאופן שלמעלה ממדידה והגבלה (יפוצו ללא הגבלות!). עוד לפני שאומרים לו מה (בפרטיות) הוא צריך להפיץ [מעיינותך], והיכן הוא צריך להפיץ [חוצה] – צריך הוא לדעת, שמיד כאשר הוא קם בבוקר (לפני שעושה את עבודתו בפרטיות) הרי הוא מציאות ד"יפוצו" – "מודה אני לפניך כו' רבה כו'", "אני נבראתי לשמש את קוני"22 אין הפשט שהוא מציאות לעצמו, ומציאות זו מתעסקת ב"יפוצו" (לשמש את קוני), אלא כל מציאותו היא "יפוצו". ובלשון הידוע:3 "לכתחילה אריבער", מיד מלכתחילה עומד הוא מלמעלה ("אריבער").

אח"כ הוא צריך להמשיך זאת בפרטים: "מעיינותיך" – הוא צריך להפיץ דוקא את מעיינות התורה, שמטהר בכל שהוא4 [למעלה מדרגות המים שלמטה מזה, מי מקוה וכיו"ב]5, והוא צריך להפיץ "חוצה", החל מחוצה בעצמו (מנקודת האמונה וקבלת עול בשכלו ומדות וכחות פנימיים שלו), עד בחוצה כפשוטה – חוץ מהד' אמות דקדושה, דישיבה, ביהכנס"ס וביהמ"ד, עד ב"חוצה" (עם ה"א שכולל חוצה)6 שאין חוצה למטה ממנו.

וע"ד הסיפור הידוע אודות חסיד שהלך ברחוב במדינה ההיא – ללא התחשבות במדידות והגבלות כפי שהוא הסדר דחסידי אמיתי – בזמן שזה ה' קשור עם סכנה. ושוטר עצר אותו ושאל "קטא אידיאט" (מי הולך)? וענה: "ביטול אידיאט" (ביטול הולך)! הוא ענה מה שה' מונח אצלו באמת – שכל מציאותו היא "ביטול", והמציאות ד"ביטול" הולכת!

ביחד עם זאת הוא השיב לו דוקא ברוסית – כיון שביטולו נמשך גם בהמצב ושפת המקום – בהטבע ומציאות דרוסי – ע"ד "אזלת" לקרתא הלך בנימוסא8, באופן שטבע ולשון המקום עצמו אומר ומרגיש ש"ביטול אידיאט".

ב. אמנם עדיין יכולה להשאל השאלה – כפי שישנם ששואלים: אפילו כאשר אני בעצמי עושה את עבודתי בשלימות, עד שאני מגיע לדרגה שמציאותי היא "יפוצו" (תכלית הביטול)

- 1 ראה "קובץ כ"ח סיון – יובל שנים" ע' 38.
- 2 משנה וברייתא סוף קידושין.
- 3 אגרות-קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ע' תריז. לקו"ש ח"א ע' 124. ועוד.
- 4 מקואות פ"א מ"ז. רמב"ם הל' מקואות פ"ט ה"ח. תוס' ע"ד סר"א ס"ב.
- 5 ריש מס' מקואות. רמב"ם שם רפ"ט.
- 6 ראה סה"ש ה'תנשא ח"א ע' 144.
- 7 שמ"ד פמ"ז, ז.
- 8 ולהעיר שזהו הטעם שמשה לא אכל ולא שתה ארבעים יום (שמ"ד שם. ב"ר פמ"ח, יד. וראה גם ב"מ פי, ב) [ולהעיר שג' תמוז הוא בתוך ארבעים ימים ראשונים], וכמבואר במ"א (לקו"ש תשא תש"נ) שיש בזה ג' אפשרויות ודרגות: (א) שטבע משה לא נשתנה (ולכן נצטער משה על זה שלא אכל ולא שתה. ראה הנסמן בסה"ש תנשא ח"ב ע' 654 בהע' 53). (ב) שטבע שלו נשתנה (לפי שעה) ע"י נס של הקב"ה, נס שנמשך במשך כל הארבעים יום, (ג) הנס ה' רק פעם א' בתחלה, כי זה פעל שינוי בטבע שלו, שהטבע שלו עצמו נעשה כמו מלאך, שאינו זקוק לאכילה ושתי'.

ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו²¹, ו"קהל גדול ישובו הנה"²², לארצינו הקדושה, ארץ עשר אומות, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש²³, ומראים באצבע "זאת חוקת התורה", הנה אותיות החקיקה דעשרת הדיברות שבלוחות הראשונים כפי שהם בשלימות²⁴, והנה ה"פרה אדומה" ה"עשירית (ש)יעשה מלך המשיח, מהרה יגלה אכיל"²⁵.

21 בא יר"ד, ט.

22 ירמ"י לא, ז.

23 להעיר מהשייכות לפרקי אבות שלומדים בשבת זו – "עשרה ניסים נעשו לאבותינו בבית המקדש" (פ"ה מ"ה).

24 כיון שנמצאים בארבעים יום הראשונים (שהלוחות הראשונות בשלימות) – "הראשונים ברצון" (ראה קונטרס משיחות ש"פ שלח ס"ד).

25 רמב"ם הל' פרה אדומה ספ"ג. ראה בארוכה לקו"ש חכ"ח ע' 131 ואילך.

ומקום, כולל ובמיוחד – קבלת החלטות טובות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי, ובפרט בהפצת המעיינות חוצה, ומתחיל מההוספה בשיעורי תורה ברבים (ובפרט בתורתו של בעל הגאולה) באופן ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה²⁰ (כמודגש בהמאמר (והמכתב) דבעל הגאולה לחגיגת י"ב תמוז הראשונה שבודאי ילמדוהו), כמדובר בארוכה בתקופה האחרונה.

ויה"ר שהדיבור וההחלטה טובה בקשר לגאולת י"ב-י"ג תמוז תמהר ותזוז ותביא בפועל ממש ותיכף ומיד את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – ועד שביום הש"ק זה נגאלים כל בני, "בנערינו

20 אבות פ"ג מ"ו.

קטע מההשלמות לסעיף א' בשיחה זו – בלתי מוגה

(מתוך התוועדות תש"נ ח"ג ע' 411)

ויש להוסיף ולקשר עם פרשת השבוע – פרשת חוקת:

"חוקת" – הו"ע שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה – ע"פ מארז"ל¹ "שלשה באין בהיסח הדעת . . משיח מציאה"², שהפירוש ד"היסח הדעת"³, הוא, "למעלה מבחי' הדעת"⁴, היינו, שהדעת בזמן הזה אינו בערך כלל להדעת שיתגלה בביתא משיח צדקנו, כשיקויים היעוד "מלאה הארץ דעה את ה"⁵, "כולם ידעו אותי"⁶.

ועד"ו בנוגע לזמן הגאולה שצ"ל באופן שלמעלה מטעם ודעת – דילוג על כל החשבונות שע"פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר "זאת חוקת הפסח"⁷) שהקב"ה "דילג על הקץ"⁸, ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשבונות והקיצין שהרי לפני ריבוי שנים כבר "כלו כל הקיצין"⁹, ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני

4 אגה"ק ס"ד.

5 ישע"י יא, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים בסופן.

6 ירמ"י לא, לג.

7 בא יב, מג.

8 ראה פס"ד פ' החודש ז'. ועוד.

9 סנהדרין צז, ב.

1 סנהדרין צז, א.

2 ולהעיר ממש"נ (תהלים פט, כא) "מצאתי דוד עבדי" – שביאת דוד מלכא משיחא היא באופן של מציאה.

3 שבדאי אינו כפשוטו, שהרי "אחכה לו בכל יום שיבוא", ומבקשים ג"פ ביום "ותחזינה עינינו בשוֹבן לציון", ובימות החול מבקשים גם "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – תפלה ובקשה, שהיא גם מלשון הבטחה.

העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"¹⁰, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹¹.
ובפרט לאחר עבודתם של ישראל באופן של "חוקת", "בחוקותי תלכו"¹², דקאי על
העבודה דמסירת-נפש שלמעלה מטו"ד, כמודגש גם ב"מעשינו ועבודתינו", מעשה ועבודה
דדורנו זה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שהעבודה של דור זה היא באופן של **מסירת-נפש**.

[ולהעיר שבזה נכלל גם מס"נ באופן דנשמות בגופים, כמ"ש בפרשתנו¹³ "ונתן עליו מים
חיים אל כלי", באופן של התלבשות בכלים דוקא. וענינו בעבודה – הפצת התורה, שנקראת
"מים חיים", באופן שנמשכת לכל בני", כהנים לויים וישראלים, ר"ת כלי¹⁴, כדרכו של אהרן,
"אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה"¹⁵, שע"ז זוכים לקיום היעוד¹⁶
והי' ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים חצים וגו'"].

ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה – זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה
האמיתית והשלימה, כולל גם שמהפכים ומשנים השם דגלות לגאולה, ע"י המשכת האל"ף,
אלופו של עולם, שאז נעשה מ"גולה" "גאולה"¹⁷.

והעיקר – שתבוא הגאולה תיכף ומיד ממש ובפועל ממש, ככל הפירושים ד"ממש", כולל
גם מלשון מישוש בידים, בגשמיות ממש, ביש הנברא שמתאחד עם יש האמיתי¹⁸.

10) להעיר, שענינם של "כפתורים" הוא לחבר שני
צדדי הבגד באופן שצד הימין **גובר** על צד השמאל, וע"ז
נעשה גם הבירור דצד השמאל – ע"ד ובדוגמת הבירור
ד"כלאים" שהם מצוה ב(ציצית וב)בגדי כהונה, בביהמ"ק.
11) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
12) ר"פ בחוקותי.
13) יט, יז.

14) דעת זקנים מבעלי התוספות עה"פ.
15) אבות פ"א מי"ב.
16) זכרי' יד, ח.
17) ראה ויק"ר ספל"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.
18) ראה ביאור"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ועוד.

הרי לכאורה יש בזה (דחיקת הקץ) חסרון, מפני שלא משלימים את בירור כל הניצוצות.
וכביאור אדמו"ר האמצעי (בהבנה והשגה, בחכמה בינה דעת, בספרו "שערי אורה"⁴),
שבאם הגאולה תהי' "בעתה" אזי יושלמו הבירורים דכל הניצוצות, כולל הניצוצות הקטנים
כו', מכיון שהולכים צעד אחר צעד ומבררים את כל הניצוצות; משא"כ אם הגאולה תהי'
באופן של "אחישנה" (ודחיקת הקץ), אזי לא יהי' די זמן לברר את כל הניצוצות, והניצוצות
הקטנים, כמו גם הניצוצות שבספק – יאבדו, ועד שיהיו יהודים שיאבדו רח"ל.

אמנם בזמנינו זה – אין חשש לענין זה ולכן יכולים לזרז את הגאולה, וטעם הדבר:
מכיון ש"כלו כל הקיצין"⁵, וכבר עבר הזמן שצריכים "אחישנה", ואפי' "בעתה" הראשון
השני והשלישי וכו' וכו' כבר הי', הרי אין שום חסרון בזירוז הגאולה.

ויה"ר שיהי' כמ"ש בשיעור חומש די"ב תמוז "לא הביט און ביעקב, ולא ראה עמל
בישראל"⁶, שלמרות שיש בישראל "און" ו"עמל", ועד ש"תורת אמת" קוראת לזה און ועמל,
עכ"ז הקב"ה "לא הביט" על זה. וזה נעשה ע"י הקב"ה עצמו – "ואני המתחיל", ללא כל
בקשה מהיהודי.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

4) שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך.
5) סנהדרין צז, ב.
6) פרשתנו כג, כא.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' **יהודה** ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

כל הסימנים די'עקבתא דמשיחא' מתגלים כעת

לפני זמן מה, דובר¹ ע"כ שלפי כל הסימנים שהובאו בגמ', נמצאים אנו בזמן ד'עקבתא דמשיחא', ובמילא על זמן זה קאי לשון הכתוב² – "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים", שכל הענינים והתכונות הבלתי-רצויות שהאדם העלים והסתיר מעיני אחרים, יבואו לידי גילוי.

ויתירה מזה – גם התכונות הבלתי-רצויות של האדם, שהיו נעלמים ממנו עצמו, או שידע על קיומם אך דימה לעצמו שאינם רע, מפני שלמד בהם פירוש מזויף, וממילא לא תיקן ובריר את הענינים האלו – הנה ב'עקבות משיחא' יבואו לידי גילוי, "יתבררו ויתלבנו".

וטעם הדבר (שלפני ביאת המשיח יתגלו הענינים הבלתי רצויים, דלכא' איזה עילוי יש בדבר) – דמכיון שלפני ביאת המשיח צריכים לברר ולזכך ("יתבררו גו' ויצרפו גו'") את כל הענינים, ואם יהיו הענינים הבלתי רצויים בהעלם, לא יוכל לבררם ולזככם;

ולכן בסוף זמן הגלות לפני הגאולה – "יתבררו ויתלבנו", כל הענינים הבלתי רצויים של האדם יהיו בגלוי על השולחן, והאדם יוכל לתקנם ולבררם ולזככם ולהעלותם לקדושה.

ובד בבד עם גילוי הענינים הבלתי רצויים, האדם מקבל את מלוא הכוחות לברר ולתקן אותם, ובשעתא חדא וברגעא חדא.

ולכן, מעתה (לאחרי שהאדם קיבל כוחות) אין הדבר תלוי אלא באדם עצמו, שיריד מעט מהישות שלו, וישים את לבו לענינים הצריכים בירור וזיכוך – "כזה ראה", ו"קדש" – ויברר אותם, ואפי' באצבע קטנה, ואז ירדו מהם כל ה"סיגים", ועד שישאר "מקשה אחת" של זהב טהור – יהודי שהוא "מנורת זהב כולה"³.

ובנוגע לענינו – מכיון שדובר שעתה התחיל הזמן של עקבתא דמשיחא והנה הנה משיח בא, לכן, כל הענינים שהיו יכולים להתגלות לאט לאט, כדי שיוכלו לברר בקלות ענין אחרי ענין, ופרט אחרי פרט, וממילא הענין ה' לוקח משך זמן רב – נעשו בזמן קצר, כדי שישלימו מיד את הבידורים.

וכנראה במוחש שבעת האחרון, הענינים הבלתי רצויים, "מלחמה בה'", ושהאדם מחשיב את עצמו וכו' וכו' – "יתבררו", באו לידי גילוי.

אמנם צריך להבין דלכאורה (האמירה שעכשיו סוף זמן הגלות, ולכן צ"ל "יתבררו גו'") **מיד** הרי זה דחיקת הקץ?

ואף שמצינו סיפורים בדברי ימי ישראל על גדולי ישראל שהי' להם כח לדחוק את הקץ, וממילא היו חייבים לשמוע בקולם, אפי' שעדיין לא הגיע הזמן דהקץ.

(1) ראה שיחת פורים תשמ"ז ס"י ואילך, סכ"ו ואילך. (2) דניאל יב, יו"ד.

(3) ראה לקו"ת ר"פ בהעלותך. ובכ"מ.

לקיים הוראות הנשיא

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק¹ "וישלח ישראל מלאכים גו'" אומר רש"י "כי הנשיא הוא הכל".

הענין ד"הנשיא הוא הכל" (שדובר באריכות בתחילת השיחה²), הוא גם בנוגע לנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר "שמו אשר יקראו לו" בלשון-הקודש הוא – "נשיא".

כך קוראים לו כולם, אפי' אלו שעדיין לא מתנהגים לפי הוראותיו³, ופיהם מעיד עליהם. ולכן יש לקיים את כל הוראותיו – שהרי הוא הנשיא ו"הנשיא הוא הכל".

ב. במילא, גם כאשר ישנם שאלות על הנשיא ועל דבריו, יש לידע שכאשר מדברים על שאלות ונשיא – אין פלא כלל שיש שאלות, מאחר ו"הנשיא הוא הכל", וישנו כלל בספרי החקירה⁴ ש"הכל" הוא גדול מה"חלק".

[באם יאמרו ל"עמא דבר" ש"הכל" זה יותר מ"חלק", הרי יסתכל על הדובר כעל אדם לא נורמלי, משום שבא לומר לו דבר הכי פשוט; אבל לחכמת החקירה יש טבע ותכונה לעשות מדברים הכי פשוטים סגנון ונוסח של כלל ולומר שהם מושכלות ראשונות... ובמילא עושים גם מזה כלל – ש"הכל" גדול מה"חלק"]

וכיון ש(היחיד) הוא רק חלק (מהנשיא) – אין פלא כלל שאינו מבין את הנשיא שהוא "הכל", שהרי איך יכול "חלק" להבין "הכל"?!]

הפלא הוא שה"חלק" מבין משהו מ"הכל", שהרי "כשאתה תופס במקצת (או בחלק, כשתי הגרסאות בזה) מן העצם אתה תופס ככולו"⁵, כלומר, שחלק מהעצם הוא בדיוק כמו העצם עצמו – וא"כ היתכן שהוא יבין בו (גם בחלק) משהו?!

ג. ועל-דרך ה"נשיא" שלמעלה – מלך מלכי המלכים הקב"ה:

אי אפשר ("ס'איז ניט שייך") להבין ולהשיג משהו מחכמתו ורצונו של הקב"ה, מאחר ו"חכמתו ורצונו של הקב"ה והקב"ה בכבודו ובעצמו כולא חד"⁶, ובמילא אין פלא כלל כשלא מבינים את "חכמתו ורצונו של הקב"ה".

הפלא הוא, כאשר כן מבינים משהו בתורה ומצוות ("חכמתו ורצונו של הקב"ה").

וכמבואר עה"פ⁷ "זאת חוקת התורה", שכל התורה והמצוות הם בבחי' "חוקה"⁸, למעלה מהבנה והשגה, ואפילו כשמבינים משהו הרי זה רק **חלק ומקצת** מכל הענין.

(1) פרשתנו כא, כא. פט"ו.

(2) סעיפים מא; נה ואילך ("שיחות קודש" תשמ"א ח"ד ע' 33, 45 ואילך). וראה בכ"ז גם בלקו"ש ח"ג ע' 131 ואילך.

(3) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1062 (בנוגע ל"לולב"), ושם ע' 1064 – ההוראה מזה, שגם יהודי כזה מרגיש שזהו חיותו.

(4) ראה עשר כוונת הפרקים (לר"י חריזי) למו"נ ח"א

(5) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סי' קטז. ובהערה 122 שם. וש"נ.

(6) תניא פ"ד (ח, א).

(7) ריש פרשתנו.

(8) ראה ד"ה הוי' לי בעוזרי תרפ"ז פ"ג (סה"מ תרפ"ז ע' רג). וראה לקו"ש ח"ח ע' 130.

ד. [.] עד"ז בנוגע לעניננו: נשיא דורנו "הוא הכל", ולכן לא שייך ששיגו אותו בהבנה והשגה; אפשר להבין "חלק" ממנו בלבד, אבל כיון ש"הוא הכל" מבינים רק את החיצוניות. ההוראה מזה: כיון שלא שייך להבין את "הנשיא הוא הכל", לכן יש "לתפוס" אותו בקבלת-עול דוקא, עם רעותא-דליבא.

ובפשטות: מה שנשיא דורנו ציוה לעשות – יש לעשות, אפילו אם לא מבינים זאת ע"פ שכל, הבנה והשגה, ודוקא עי"ז תופסים את "הנשיא הוא הכל", כנ"ל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ חוקת ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

כאשר שואלים יהודי: מה הי' המופת האחרון שראה? הוא משיב: מה פתאום האחרון!?

ובקשר עם חג הגאולה עצמו – לעשות גם את כל ההכנות המתאימות לסדר התועודיות ובקשר עם חג הגאולה בכל מקום ומקום ביום המתאים לפי תנאי המקום – ביום די"ב תמוז או י"ג תמוז, או בשני הימים, או גם – בימים שלאחרי זה, ובפרט ביום השבת.

והתועודיות שבהן כו"כ מ ישראל מתאספים יחדיו, ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק – בקבלת החלטות טובות והוספה בכל עניני יהדות, תורה ומצותי, ובפרט בהפצת התורה והיהדות, והפצת המעיינות חוצה.

ויהי רצון, שתיכף ומיד ממש, עוד קודם חג הגאולה, ועאכו"כ לפני היום דשבעה עשר בתמוז – תבוא כבר הגאולה, באופן שלפני ההתחלה ד"בין המצרים" יהי "יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו – תהי' בפשטות ביאת המשיח והתפשטות המשיח, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כו', ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמת ה'" ויעשה ויצליח ויבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל – כפס"ד הרמב"ם,

וכל זה נעשה באופן – ד(רמב"ם ר"ת) "רבות מופתי בארץ מצרים", שעוד בהיותנו במצרים וגבולים דגלות, מתגלים "רבות מופתי", ונעשה "רבות מופתי", באופן שכאשר שואלים יהודי: מה הי' המופת האחרון שראה? הוא משיב: מה פתאום האחרון?! ישנם ויהיו עוד "רבות מופתי", ו"רבות" בלשון התורה פירושו יותר ויותר, עד בלי הגבלה.

עד תיכף הגאולה האמיתית והשלימה, כמ"ש "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" נפלאות גם בערך לנפלאות במצרים – הן באיכות הנפלאות והן בכמות הנפלאות.

והקיצו ורננו שוכני עפר, ובעל הגאולה בתוכם ובראשם, ביחד עם כל בני"י – נשמות בריאות בגופים בריאים – ובנערינו ובזקנינו ובבנינו ובבנותינו, עפים עם ענני שמיא לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, ולבית המקדש השלישי, מקדש אדני-כוננו ידיך.

(משיחת ש"פ חוקת, יו"ד תמוז ה'תשנ"א - מוגה, תרגום מאידית)

בודאי שניתנו הכחות הדרושים

ובכל זה ניתוסף הציווי וההוראה, ביחד עם נתינת-כח, מימי הגאולה, החל מהתחלת הגאולה בג' תמוז – "להוסיף אומץ בהרצבת תורה וחזקת היהדות".

והדגשה יתירה בהנתינת-כח – בדברי בעל המאסר והגאולה בג' תמוז . . "נושאים אנו תפלה להשי"ת – יהי ה' אלקינו עמנו כאשר הי' עם אבותינו על יעזבנו ואל יטשנו, שיש בזה גם בקשה וגם הבטחה, אשר השי"ת יהי עמנו כאשר הי' עם אבותינו, הגם שאין אנו יכולים להידמות לאבותינו כו".

כלומר, כשמתעוררת שאלה או ספק כו' האם יש לו הכחות הדרושים למילוי השליחות הפצת התורה והיהדות – אומרים לו, שג' תמוז פועל גאולה מכל השאלות והספיקות כו', מכיון שנשיא דורנו הכריז "יהי ה' אלקינו עמנו כאשר הי' עם אבותינו", ש"הגם שאין אנו יכולים להידמות לאבותינו", מ"מ, ישנה הבטחה ברורה ש"יהי ה' אלקינו עמנו", ולא עוד, אלא, "כאשר היה עם אבותינו", ולכן בודאי שניתנו הכחות הדרושים למילוי השליחות בהצלחה ובשלימות, ואין הדבר תלוי אלא ברצונו של כל אחד ואחת.

ועוד ענין בזה – בהמשך דברי בעל המאסר והגאולה בג' תמוז, "לא מרצוננו גלינו כו' ולא בכחותינו אנו נשוב כו', אבינו מלכנו ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו'", שבזה מרומז ענין נפלא:

כיון שהגאולה היא "לא בכחותינו כו'" אלא ע"י "אבינו מלכנו ית'", הרי, מובן וגם פשוט, שגם כאשר חסר משהו ב"מעשינו ועבודתינו", אין זו סיבה לעכב, ח"ו וח"ו, אפילו לרגע אחד בלבד, את פעולתו של הקב"ה, ש"יגאלנו ויקבץ נדחינו כו' ויוליכנו קוממיות ע"י משיח גואל צדק לארצנו הקדושה במהרה בימינו אמן".

ועאכו"כ לאחרי שכבר "כלו כל הקיצין", וכבר נסתיימה כל העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", הרי בודאי שהגאולה צריכה לבוא תיכף ומיד ממש.

ולכן ובמילא, כל האמור לעיל אודות תפקידו ושליחותו של כאו"א לעסוק בהפצת התורה והיהדות, אינו מחליש כלל וכלל ואפילו משהו, ח"ו, מהבקשה והדרישה של הגאולה בכל התוקף – "עד מתי"!

ויה"ר שמהדיבור אודות הגאולה, ובפרט בימי הגאולה שמתחילים בג' תמוז – נזכה וננס ממש בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו, תיכף ומיד ממש, "לא עכבן כהרף עין". ובהמשך לזה ובמילא, נחוג את ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז ביחד עם בעל הגאולה, נשמה בגוף, "הקיצו ורננו שוכני עפר", והוא בראשם.

(משיחות ש"פ קרוז, ג' תמוז ה'תשמ"ח - מוגה)